

SONET

La llàntia del Sagrari ja fa segles que viu
amb aquell viure dolç de les ànimes quietes,
amb un profund mirar com l'esguard dels profetes,
amb un flam de lluerna que dins la nit somriu.

Quan les parets del temple tomben en runes fetes,
s'apaga de son cor el virginal caliu,
més en les fosquedats ben tost el flam reviu
com en el si dels pobles l'esprit dels vells ascetes.

I sempre fecundant escampen les nacions
divines suavitats pròdigues i amoroses,
i és la llevor eterna d'on eixiran nous mons.

Vibraven així un jorn en ones silencioses
els àtoms de la llum en aquells temps pregon
quan l'alè creador fecundava les coses.

† FRANCESC VIVER, PREV.

